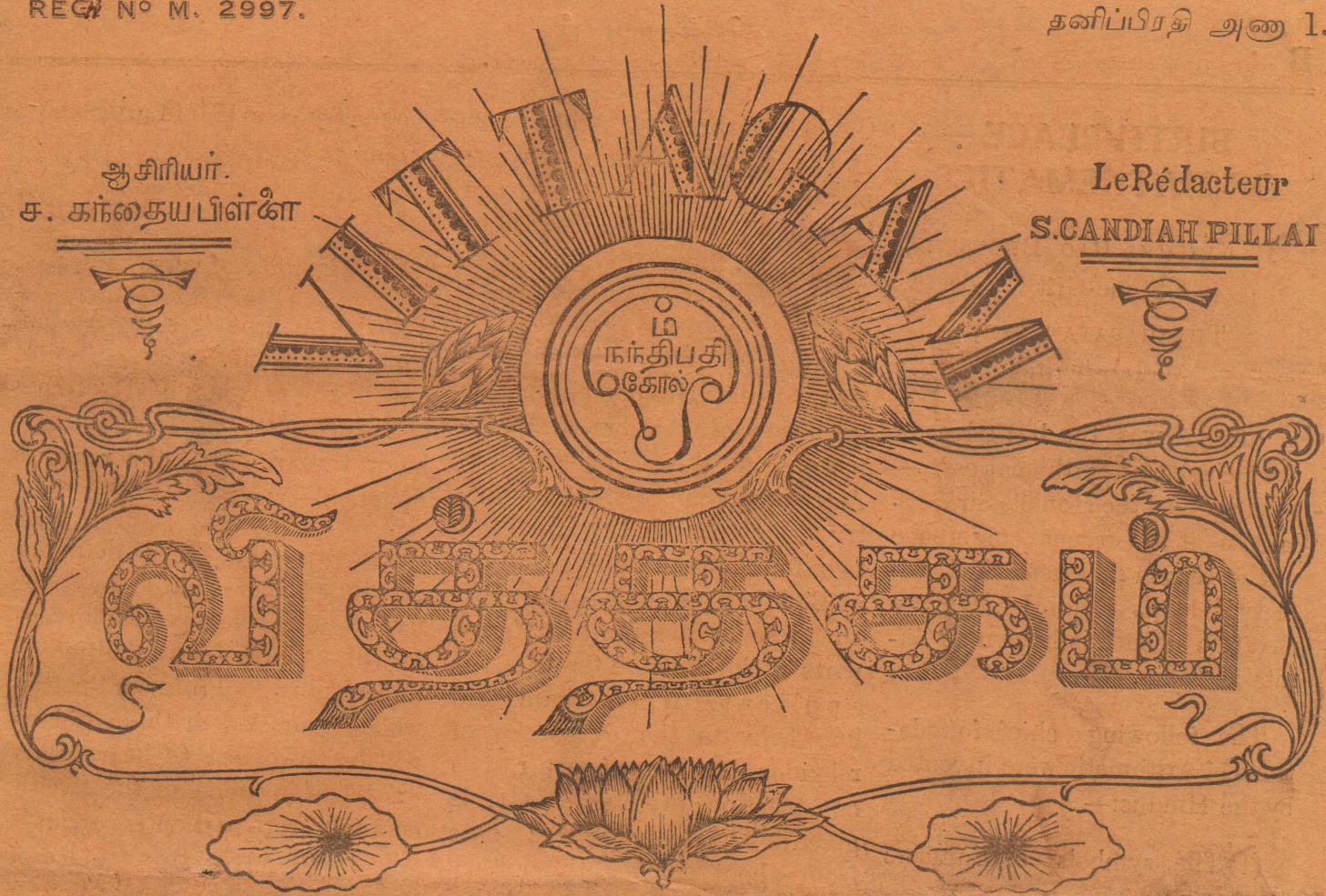

ஆசிரியர்.
ச. கந்தையப்ள்ளை

Le Rédacteur
S.CANDIAH PILLAI

ஒரு செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை.

VOL. III.

புதுவை, யுவ மூல தை மூர்க்கை (30-1-36)

No. 7.

திருவாய் மொழி.

கற்றுக்கறவைக் கணங்கள்பலகறந்து
செற்றுர்திறலழியச் சென்றுசெருச்செய்யும்
குற்றமொன்றில்லாத கோவலர்தம்பொற்கொடி
புற்றவல்குல் புனமயிலேபோதராய் [யே
சுற்றுத்துத்தோழிமா ரெல்லாரும்வந்துநின்
முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன்பேர்ப்பாட
சிற்றுதேபேசாதே செல்வப்பெண்டாட்டி நீ
எற்றுக்குறங்கும் பொருளேலோரெம்பாவாய்.

கனைத்திளங்கற்றெருமை கன்றுக்கிரங்கி
நினைத்துமுலைவழியே நின்றுபால்சோர
நனைத்தில்லம்சேருக்கும் நற்செல்வன்தங்காய்! [ந
பனித்தலைவழி நின்வாசல்கடைபற்றி [ந
சினத்தினால் தென்னிலங்கைக்கோமானைச்செற்
மனத்துக்கினியானைப் பாடவும் நீவாய்திறவாய்
இனித்தானென்முந்திரா யீதென்னபேருறக்கம்
அனைத்தில்லத்தாரு மற்றதேலோரெம்பாவாய்.

BIRTH PLACE OF MATHEMATICS.

R. KRISHNA RAO BHONSLI

Stone-Gift

THYAGARAYANAGAR,
Madras writes.

"India was the birthplace of the Science of Mathematics" — thus claimed the Hon'ble Sir G. S. Bajpai at the recent conference of the Indian Mathematical Society held at Delhi. I may state that this science is known as Ganita in India.

The following chief foundations of Arithmetic were invented by the Hindus:—

(1) The symbols of numbers (numerals), and

(2) The decimal system of notation.

Sir W. W. Hunter says that to the Hindus, the world owes the invention of numerical symbols on the decimal scale. The Indian figures 1 to 9 are abbreviated forms of initial letters of the numerals themselves, the zero, or 0, representing the first letter of the Sanksrit word for empty (Sunya). The great German critic Schlegel says that the Hindus invented the decimal cyphers, the honour of which, next to letters, the most important of human discoveries, has, with the common consent of historical authorities, been ascribed to the Hindus. Numerals have been in use in India since atleast the third century B. C. They were employed in

the Rock Edicts of Asoka (256 B. C.) In modern times, the numerals are wrongly known as "Arabic", because the Western nations got them from the Saracens (Arabs).

Professor Monier Williams says that to the Hindus is due the invention of Algebra and Geometry and their application to Astronomy. The earliest Geometry (Bhoomiti) of the Hindus is to be found in the "Sulva-Sutras" of Baudhayana and Apastamba. In these treatises, which forms parts of the Vedic literature, the application of mathematical knowledge to the exigencies of religious life, sacrifices, rituals construction of altars, etc., is given. The Sulva-Sutras date from about the eighth century B. C. Dr. Thibaut has shown that the geometrical proposition that the square on the hypotenuse of a right-angled triangle is equal to the squares on the sides containing the right angle, which tradition, ascribes to Pythagoras, was solved by the Hindus at least two centuries earlier.

Algebra (Bija-Ganita) is a Hindu science in spite of the Arabic name. According to Hankel, the Hindus are the real inventors of Algebra, if we define Algebra as the application of arithmetical operations to both rational and irrational numbers of magnitudes. Bhaskara invented the art of placing the numerator over the denominator in a fraction.

Surya Siddhanta (2000 B.C.) contains a rational system of Tri-

gonometry. The Hindu mathematicians devised

(1) The table of sines, and

(2) The table of versed sines.

The term "Sine" is an Arabic corruption from Sanskrit "Shin-jini." The Astronomical tables of the Hindus prove that they knew the principal theorems of Spherical Trigonometry.

Bhaskaracharya anticipated Newton (1642-1727) by over five hundred years in the invention of the principles of differential calculus. As Professor Spottiswoode remarks, mathematicians will be surprised to hear of its existence in India in the twelfth century. More particulars about it will be found in two articles of mine published in the "Indian Review" and in "The Journal of the Mathematical Society,"

(Hindu)

ஆஹார சுத்தியால் வைத்வசத்தி.

காமம் க்ரோதம் முதலான அரிஷட் வர்க்கங்களுக்கு வசப்பட்டு பரத்தில் நமக்கு நன்மை படக்கூடிய விஷயங்கள் யாவை யென்றுணராமலே கண்டதே காகிடி! கொண்டதே கோலம்' எனக் கருதி மனம் போன போக்கெல்லாம் போய், பிறப்புத் தொடங்கி இரக்கும் வரை அவ்விஷயங்களி லொன்றையும் அலுஷ்டிக்காமலே காலம் கழித்துக் கொண்டு விசேஷமாக பலான துக்கக் களையே அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் நம்மைப் பார்த்து பரம காருணிக ராயும், சீதாசார்யரான ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா, தன்னிடத் தானே உத்தரணம் செய்து கொள்ளவேண்டும். தன்னிடே தான் நாசத்தை யடைவிக்

உள் நாட்டிற்கு

வருட சந்தா ரூபா 3.

ஆசிரியர்:

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ

VITTAGAM

வெளி நாட்டிற்கு

வருட சந்தா ரூபா 4.

LE RÉDACTEUR

TENKOVAI

S. CANDIAH PILLAI

Tamil Pandit

Jaffna

C E Y L O N.

விட்டகாம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா ஸரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஜயர் மடத்து வீதி,
நேம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. III.

புதுவை, யுவ வெளி தை மீர் கள ஏ (30—1—36)

NO. 7.

திருவாசகம்.

விண்ணகத் தேவரு நண்ணவு மாட்டா

விழுப்போரு ளேயுன தோழுப்படி யோங்கள்
மண்ணகத் தேவந்து வாழுச்சேய் தானே

வண்திருப் பேருந்தறை யாய்வழி யடியோங்
கண்ணகத் தேநின்று களிதரு தேனே

கடலமு தேகரும் பேவிரும் படியார்
எண்ணகத் தாயுல குக்குயி ரானும்
எம்பெரு மான்பள்ளி யேழுந்தரு ளாயே.

புவனியிற் போய்ப்பிற் வாழையில் நாள்நாம்

போக்குகின் ரேமை மேயிந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கோள்கிள்ற வாறேன்று ளோக்கித்

திருப்பேருந் துறையறை வாய்திரு மாலாம்
அவன்விருப் பேய்தவு மலரவ ஞைசப்

படவுளின் னலர்ந்தமேயக் கருணையு நீயும்
அவனியிற் புதுந்தேமை யாட்கோள்ள வல்லாய்
ஆரமு தேபள்ளி யேழுந்தரு ளாயே.

திருவருள் துணை.

காலமுன் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதீய
நாலமுன் டானேடு நான்முகன்
வானவர் நன்னீய
சூலமுன் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருன்வந்து முந்துமினே.

[திருவாசகம்]

அக்ஷஸ்

வித்தகம்

புதுவை
யுவ வெஸு கை மீ கள வை

**உயிருடன் இருந்தால்
உப்பு மாறி உண்ணை
லாம்.**

மிழ் நாட்டில் வழங்கும்
சிறந்த பழ மொழிக்
ஞள் ஒன்றுகிய இஃது
உலகிபலுக்கும் ஒரு
வாற்றுன் ஒப்பியதாயி

நும், பாரமார்த்திகமாகிய உண்மை
நிலைக்கே பெரிதும் ஒப்பிய தாக்கின்
றது.

இதன் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய
பொருளோ எனின், உலகோர் படிப்பு
வல்லபத்துக்கு ஒரு சிறிதும் எட்டாத

அரிய பெரிய வேத உண்மையாகி
மினிர்கின்றது.

உலகியல் நோக்கி இதன் உலகிய
ஊக்கு ஒப்பிய பொருள் மிகச் சுருங்க
உரைத்து, உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய
பொருள் சிறிது விளக்க முற உரைக்
கப்படும்.

“ஓர் ஆபத்து வந்த காலத்தில் மற்ற
வைகள் எல்லா வற்றையும் இழந்து
விட்டாலும் உயிர் ஒன்றைப் பாது
காத்து வைத்துக் கொண்டால், அவ்
உயிர் வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொ
ருள் ஒன்றும் இன்றுயினும், உப்பு
மூடை கொண்டு ஊர் சென்று விற்று
யினும் ஊதியம் ஈட்டிச் சுகமாக வாழ
லாம்.” என இப் பழமொழியின் உல
கியலுக்கு ஒப்பிய பொருள் கூறப்படு
கின்றது.

நோய் மேற்கொள்ளும் காலங்களில்
— ஆபத்துக் காலங்களில் உலகோர்
யாவரும் எத்துணைக் கஷ்டம் வரினும்
அதனைப் பொருட் படுத்தாது தங்கள்
பொருள் முழுவதையும் செலவு செய்
தும் அந் நோயால் — ஆபத்தால்
உடலை விட்டு உயிர் பிரியாத வாறு
அதனைப் பாது காத்தற்கே பகிரதப்
பிரயத்தனம் செய்வர்.

இவ்வாறு ஆபத்துக் காலத்துக்
குப் பயன் படுதல் கருதியே பல்லாற்
ருனும் முயன்று பொருளை ஈட்டிச்
சேமித்து வைப்பார் — இடம் பொருள்
ஏவல்களைத் தேடி வைப்பார்.

பின் வரும் நீதி வாக்கியமும் எல்
லா வற்றையும் இழந்தாயினும் ஒரு
வன் தன் உயிரை பாது காக்க வேண
டும் என்பதனை வலியுறுத்துகின்றது.

இதோபதேசம்.

ஆபத் காலே தாம் ரகோத் தாராந்
[ரகோத் தாராரபி]
ஆத்மாநம் சததம் ரகோத் தாராரபி
தாராரபி ||

ஆபத்துக் காலத்தில் பயன் படும்படி
பணத்தைச் சேமித்து வைக்க வேண்
டும். அப் பணத்தால் தன் மனைவிக்கு
ஆபத்து நேராதவாறு அவளைக் காத்து
வைக்க வேண்டும். அப் பணத்தாலும்
அம் மனைவியாலும் நாறு மடங்காகத்
தன்னைக் (தன் உட ஹுயிரை) காத்து
வைக்க வேண்டும் என்பது இதன்
பொருளாகும்.

ஆபத்துக் காலத்தில் உயிரைப் பாது
காத்தலால் பின்பு எதிர் பாராத பல
நன்மைகள் ஏற்படக் கூடும். உயிரோடு
இருந்தால் எவ்வாற்றிருந்தும் சீவ
னம் செய்து பல நன்மைகளையும்
அடையாம்; இச்சைகள் — என்னகள் பூர்த்தியாகலாம்; கோரியன
யாவும் கைகூடவும் ஆம். எல்லா வற்
றையும் இழந்து விட்டனும் உப்பு மாறி
யாவது — உப்பு விற்றுவது சீவுவும்
செய்யாம். யாரும் எக் காலத்தும்
ஊர் தோறும் உப்புக் கொடு சென்று
விற்றலால் ஊதியம் பெற்று வாழலாம்
என்பது ஒரு தலை. என?

உப்பு யாவர்க்கும் எக் காலத்தும்
வேண்டியதே ஆதலால் என்க. உப்பை
வேண்டாதார் யாரும் இல்லை. உப்பு
இன்றேல் உணவு இல்லை. அது வே
உணவு — உணர்வு என்க. இவ் வாற்
ருல் இப் பழ மொழியின் உலகிய
ஊக்கு ஒப்பிய பொருள் கண்டு
கொள்க. இப் பழ மொழியின் கருத்து
வால்மீகி முநிவரால் இராமாயணத்
தும் கூறப்பட்டுள்ளது.

வால்மீகி ராமாயணம்.

“ததி ஜீவந்தம் ஆங்கதோநரம் வர்ஷ
[சதாதபி]”

(ஷை சந்தர காண்டம்)

உயிரோடு இருக்கிற மனிதனை நன்
மையானது நெடுங் காலத்துக்குப் பின்
னும் அடையும் என்பது இதன்
பொருளாகும் “வாஷ சதாதபி” என்
பது ஸ்ன்டு நெடுங் காலம் என்னும்
பொருள்பட நின்றது. இவ்வாறே,

“ஸ்ரீவந்நரோபத்ரசதாங்கிபச்யேத”

எனப் பிறர் கூறியதும் அறிக. உயிரோடு இருக்கிற மனிதன் பல நன்மைகளைக் காண முடியும் என்பது இதன் பொருளாகும்.

இப் பழமொழி பதினெண் கீழ்க் கணக்குள் ஒன்றுக்கிய பழமொழி என் அம் நாலில்,

“உயிருடையார் எய்தா வினை இல்லை”

என வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருளை உதாரண முகத்தால் விளக்கிய ஆங் நூற் செய்யுள் சண்டுக் காட்டப்படுகின்றது.

பழமொழி.

சுடப்பட்டுவிரும்த்தோழுஞ்சனும்
பிடர்த்தலைப்போனைப்பெற்றுக்கடைக்
[கால்]
செயிருசெங்கோல்செலீ இயினை; இல்லை
உயிருடையாரீஎய்தாவினை.

(ஷ செ.105)

(இ-ன்) “இளமைப் பருவத்து பிறரால் சுடப்பட்டும் உயிரும்த்துபோகிய கரிகாலனும், இரும்பிடர்த் தலைபார் என்னும் பெயரை யுடைய தன் மாமைனைத் தனக்குத் துணியாகப் பெறுதலால் பின் நெருக்காலத்தின் கண் தன் துரிமை அரசு பெற்றுக் குற்ற மற்ற செங்கோலை நடத்தினை ஆதலால், உயிருடையார் எய்தாத தொரு நல் வினைப்பயனில்லை; எ-று.”

இளமைப் பருவத்தில் தனது அரசு கிரிமையை வவ்வக் கருதிய பகைவரால் சுடப்பட்டும் தனது மதி வன்மையால் தப்பி ஒடி உயிர் பிழைத்து அரசனுகிப் பல நன்மைகளை அடைந்து தனக்கும் பிறர்க்கும் உரியனுகி வாழ்ந்து பெரும் புகழ் படைத்த கரிகாற் சோழன் வரலாறு இப் பழமொழிக்கு உதாரணமாகக் காட்டப் பட்டது. இவன் வீரம் குணம் செயல் இவன் அடைந்த நன்மைகள் இவனுல் சோழ

நாடு அடைந்த நன்மைகள் என்பன யாவும் சிலப்பதிகாரம், போருந்தாற்றப் படை, பட்டினப்பாலை (பத்துப்பாட்டு) புறானானாறு, அகானானாறு, மனிமேகலை, கலிங்கத்துப் பரணி, பழமொழி, மகாவம்சம் என்னும் இலங்கைச் சரித்திரம் முதலிய நூல்களால் செவ்வனம் பாராட்டிக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றை எல்லாம் ஈண்டு விரிப்பின் மிகப் பரக்கும் ஆங்காங்குக் கண்டு கொள்க.

இவ்வாற்றால் யாவரும் தம் உயிருக்கு ஆபத்து நேராதவாறு அதனைக் காத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதும்; அதனால் எதிர்பாராத பல நன்மைகளையும் அடையலாம் என்பதும் இப் பழமொழியால் உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு நன்று வற்புறுத்தப் பட்டு மை கண்டு கொள்க.

மாகவும், “உயிருடன் இருந்தால்” எனப் பழமொழி கூறுவதன் பொருள் என்னை கொல்லி எனின், சிறிது கூறுதும்:—

உயிருடன் இருக்கின்ற — இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற சரம் அசரம் என்பன யாவும் உயிருடன் இருப்பன வாக வழங்கப் பட்டினும் அவை யாவும் வாய்மையில் உயிருடன் இருப்பன வாகா என்பது இப் பழமொழியால் பெறப் படுகின்றது அல்லவா?

ஈதன்ன விபரிதம்! என்பர் அறிவு விளக்கம் இல்லாப் பாமரா.

உயிருடையன என வழங்குவன எல்லாம் உயிர்ப் பினாங்களே — நடைப் பினங்களே; அஃதாவது சாதலை நோக்கி — தென் திசையை நோக்கி அடி பெயர்த்துச் செல்லும் சாம்பினங்களே என்பது தான் தத்துவப் பெரியார் துணியும் வேத உண்மையும் ஆம் என்க.

“செத்துக் கிடக்கும் பினாத் தருகே [யினிச் சாம் பினங்கள்] கத்துங் கணக் கென்ன காண் கயிலா [புரிக் காளாத்தியே]”

எனவும்,

“சாம் பினங்க் கத்துதையோ என் செய்வேன் தில்லைச் சங்கரனே.”
(பாடல் பொது)

எனவும் கூறினார் பட்டினத்திட்கள்.

“.....
“இக் களேபரத்தை ஓம்ப என் செய் வான் தோன்றினேனே”
என்றனர் நமது அப்பர்.

“மணமென மகிழ்வர் முன்னே மக்கள் [தாய் தங்கை சுற்றம் பினமேனச் சூவீர் பேர்த்தே பிறவியை [வேண்டேன் நாயேன்]”

என்றனர் தம்பிரான் தோழர்.

இவ்வாறு வரும் பிரமாணங்கள் பல.

அறிவிப்பு.

அதேத் வாரம் தைத்துச் மான தால் அவ்வாரம் (6-2-36) “வித்தகம்” வேளிவர இயலாதேன் பதை பத்திரிகாபிமானிகளுக்கும் சந்தா நேயர்க்கட்டுக் கணக்கமாய் தேரிவித்துக் கோள்ளுகின்றேம்.

மேல் இப் பழமொழி உண்மை நிலைக்கே பெரிதும் ஒப்பியவாறு நிற்றல் ஒரு சிறிது விளக்கமுற உரைக்கப் படும்.

“உயிருடன் இருந்தால் உப்பு மாறி உண்ணலாம்” என்பது அரிய பெரிய பழமொழி; நிறைமொழி மாந்தார் மறைமொழியாகிய — மந்திரமாகிய முது மொழி என்பதில் எட்டுணையும் ஜயமில்லை.

“உயிருடன் இருந்தால்” என்பதன் பொருள் என்னை?

இயங்கிக் கொண்டு இருப்பன எல்லாம் உயிருடையனவே. இங்ஙன்

இவ் வாற்றுல், நாம ரூபங்களாகிய சீவர்கள் அனைவரும் உயிருடன் இருப்பவர் எனக் கருதப் பட்டும் — காணப் பட்டும் — வழங்கப் பட்டும் உயிரோடு இருப்பவர் அல்லர் எனவும் சாம்பினங்கள் எனவும் அஃதாவது சாதலை அடைதற் பொருட்டே இயங்கும் தன்மை யுடையவர் எனவும் தத்துவப் பெரியார் கூறுகின்றனர்.

ஆதலால் “உயிரோடு இருந்தால்” என்னும் சொற் கீட்டிருக்கு வேறு பொருள் காணப்பட வேண்டியது என்பதே வெள்ளிடை ஆம்.

அப் பொருள் தான் யாது? எனின், கூறுதும் :—

நிலையுதல் இலவாம் தன்மை யுடையது இவ் உலகம் என்பது உலகறிந்த இரகவியம். ஆதலால் அழியுங் தன்மை உடையதாகிய பொருளுக்கே காப்பு என்னும் ரகசிப்பு இன்றி யமையாதது ஆம். அஃதாவது சாதற்றன் மையுடையது — அழிதற் றன்மை யுடையது எதுவோ அதுவே நித்தியத் துவம் அடையவேண்டியது என்பதும் அப் பெற்றி கைகூடப் பெறுவதே வீடு பேறு என்பதும் பட்டாங்கின் உட்கிடக்கை எனக் கண்டு, சாதலடைதற் கென்றே — அழிந்து படுதற்கெனவே அசையும் தன்மையை — இயங்கும் தன்மையை இயற்கையாக உடைய உயிர்க்கு அதன் இழிதகைமையான அன்ன இயற்கையை மாற்றி — அவ் இயற்கையினின்றும் திரித்து, அவுடயிரானது “இருத்தல்” என்னும் சொல் அக்கு இலக்கிய மாகித் திகழ்ந்து உயிர்ப்படி செய்வதே முதன்மையான — இன்றி யமையாத சாதனம்—தலையாய அறம் எனக் கடைப் பிடித்தலே அறி ஞர்க்கு அழகாகும் எனஅறிதற்பாற்று.

அன்றி, இயற்கையின் திறனை அறியும் ஆற்றலும் காதலும் இன்றிக்குதர்க்கம் பேசித் திரியும் கூப மண்டுகேங்களுக்கு உரிய தன்று இப் பெற்றி என்பது சொல்லாமலே அமையும்.

“உயிருடன் இருத்தல்” — உயிரோடு இருத்தல் என்பது சித்திக்கவேண்டும். இந் நிலைமை கைவரப் பெறுதல் எவ்வாறு?

எமது முதாதைகள் அறிவாற்றல் தற் காலத்தவர் சிந்தனைக்கு அப்பாற் பட்டது — அதைப் பட்டது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. அவர்கள் கூறிய பழ மொழியிலேயே சங்கையும் நிவிர்த்தியும் உண்டென்பதும் வெள்ளிடை ஆம்.

“ஆனால் ப்ரஹ்ம ரிஷி”

என்பது ஒரு அரிய பெரிய பழ மொழி. ப்ரஹ்ம ரிஷி ஆனால் நீ ப்ரஹ்ம ரிஷி; ஆகாவிட்டால் நீ ப்ரஹ்ம ரிஷி அல்ல என்பது இதன் பொருளாகும்.

“அது ஆனால் அது ஆவர்”

என ஆண்ணேர் கூறியதும் அறிக.

“ப்ரஹ்ம வித் ப்ரஹ்மைவ பவதி”

என்பது சருதி. பிரமத்தை அது பவமாக அறிந்தவன் பிரமமாகவே இருக்கின்றனர் என்பது இதன் பொருளாகும்.

“ஆனால் ப்ரஹ்ம ரிஷி” என்னும் பழ மொழிக்கு ஒப்பவே, “உயிருடன் இருந்தால் உப்பு மாறி உண்ணலாம்” என்னும் பழ மொழியில் “உப்பு மாறி உண்ணலாம்” என்னும் சொற் கீடு இரகவியப் மறையாமல் மறைவுற்று இருப்பதைக் காண ஆம்.

அஃது யாங்கனம்? எனின்,

“உப்பு மாறி உண்டால் உயிருடன் இருக்கலாம்” என்று மாற்றினால் மறைவெளிப் படையாய் விடும் — மறைவெளிப்பட்டது என்க.

மேல் “உப்பு மாறி உண்டால்” என்பது பற்றி ஆராய்ச்சி நிகழ்த்துவதே எமது கடனுபிற்று என்க.

இயங்கிக் கொண்டு இருப்பன எல்

லாம் உயிருடையனவே. உயிர் என்னும் — உயிர்ப்பு என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் என்னை? பொருள் காண்பான் முயன்றும் அதுதான் தூலசித்து என்பது பெறப்படும்; தூலசித்து — அழுக்குடைய சித்து — தடித்த சித்து — அதனால் அழியும் தன்மையுடைய சித்து — மனினத்தால் காலக் கிரமத்தால் நிதித்துப் போகும் தன்மையுடைய சித்து என்பது பெறப்படும். இவ் இழிதகைமையுடைய உயிருக்கே — உயிர்ப்புக்கே காப்பு என்னும் ரகசிப்பு இன்றி யமையாதது என்க. தூலம் வேறு தான் வேறு என்க கூறுதற்குச் சிறிதும் இடம் இன்றி இரண்டறக் குழந்தை நின்று இயங்கும் இவ்வயிர் என்னும் தத்துவம் நிதித்திபக் தன்மை பெற வேண்டும் என்க.

இத்தகைய உயிர்ப்புக் தான் யாது? எனின், அதுதான் வாயு என்று கூறப்படும்; மனின இபக்க முடைய — அழிதற் குரிய இபக்க முடைய வாயு என்று கூறப்படும் என்க.

அவ் வாயு பங்கமடைந்து இருக்கின்றது. அதற்குக் காரணம் யாது?

பக்க முகப் பட்டு — வியாபகப் பட்டு — சிதறல் பட்டு விரிந்து வெளி யேறி இபங்கிச் செல்வதால் மனினப் பட்டு அழிந்து படுதலே என்று கூறப்படும்.

அத்தகைய வாயு என்னும் உயிர் — உயிர்ப்பு பங்கம் நீங்கி — அழியும் தன்மை நீங்கி நிலை பேறு அடைதற்குச் செயற்பாலது என்னை?

உரிய சாதகங்களால் அதனைத் தனது உற்பத்தித் தானமாகிய ஊனைடு பஞ்சீரணிக்கும்படி — உறையும்படி செய்ய வேண்டியதே என்க. இதுவே அத்தியாவசியமாகும். முத்தி நெறிக் கெனச் சமைந்தான் ஒருவன் குருவருளால் அநுட்டிக்க வேண்டிய அரிய பெரிய சாதகம் இதுவே என அறிதற் பாற்று.

மேலே கூறியனயாவும் ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டும் இத்தகைய உயிர்ப்புக்கும் உப்புக்கும் சம்பந்தம் என்னை? என்னும் சங்கை உளதாக வாம். இச் சங்கை மிக முக்கியமானதே!

முட்டை மதியினராய் உண்மையை நாடுமெதுற்றலும் காதலும் இன்றி, சாத்திரப் பெயர் பூண்டசில புத்தகங்களில் காணப்படும் சில சொற்களை — தத்துவங்களின் பெயர்களை நட்டு ருச்செய்து கொண்டு அவற்றின் பொருளை அணுவளவும் அறியாது “கிரூம்போன்” (Gramaphone) போல பட்டபட கடகட என்று “சொற் பொழிவுகள்” வாயிலாகவும் பத்திரிகை வாயிலாகவும் பாடம் ஒப்புவித்து உலக மாக்களை ஏமாற்றி ஊதியம் பெற்று உண்மையை வெளியிட வான் முயன்று ஒழுகுவோரை “அறிவிலிகள்” என எனங்கு செய்து “அவ் வளவில் அவன் மகிழ்க” என்னும் நியாயத்துக்கு இலக்கியமாகித் திகழும் ஆதர்களுக்கு மேலே கூறிய சங்கை நிவிர்த்திக்கற் பார்த்து ஆமோ? எனின், அற்றன்று! மற்றோ, இன்ன நீர்மையுடைய பாமரர்க்கு உண்மை எஞ்சான்றும் முயற்கொம்பு என்றே கூற்ற பாற்று.

ஆயினும் உண்மையை உணரும் ஆற்றலும் காதலும் உடையார் பொருட்டாக ஆவனவற்றை ஆராய்ந்து கூறுவதே எமது கடன் என்பதும் அறிதற்பாற்று. இஃது இவ் வளவில் நிற்க.

உயிர்ப்புக்கும் உப்புக்கும் சம்பந்தமாது? எனின், சிறிது கூறுதும்—

உப்பு இன்றேல் உயிர்ப்பு இல்லை; உணர்வு இல்லை; உலகம் இல்லை; இயக்கம் இல்லை என்பது நன்று கடைப்பிடிக்க. நாம் உண்ணும் உப்பு ஆக்கப்பட்ட உப்பேயன்றி வேற்றன. உப்பு என்று ஒரு பொருள் தனிமையாக உண்டோ? எனின், இல்லை! இல்லை! இல்லை! என்றே முக்காலும் கரங்

தூக்கி மொழியற் பாற்று. அப்பு உப்பான தன்றி வேற்றல்.

பில் உள்ள களிம்பை நீக்கி அதனைச் சுத்தமாக்கி உருப்படுத்த வேண்டும்— கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பது.

உப்பு என்னும் உயிர்ப்பு உயிர்ப்பு என்னும் வாயு வியாபகத்தால் அழிந்து படாமல் இருப்பதற்கு — கட்டுப்படுத்தற்கு யாது செய்ய வேண்டும்?

அப்பினிற் கூர்மை ஆதித்தன் வெம்மை [யால் உப்பெனப் பேர்பெற் றருச்செய்த தவ்வரு அப்பினிற் கூடிய தொன்றாக மாறுபோல் செப்பினிற் சீவன் சிவத்து எடங்குமே.

(ஷ 1-ம் தாந். உபதேசம் செ. 24.)

அவ் உப்பானது தன் இயல்பு கெட்டு — நிறை கெட்டுக் களிம்பு என மாறுவதே உயிர்ப்புக் கெடுதல் — உயிர் கெடுதல் எனப்படுவது—சாதல் எனப்படுவது எனக். ஆதலால் அவ் உப்புக் கேட்டையாதவாறு காக்கப் பட வேண்டும்; அவ் உப்பு என்னும் உயிர்ப்பு — உயிர் ரக்கிக்கப் படவேண்டும் எனக்.

அஃது யாங்கனம்? எனின், கூறுதும் :—

சங்காரமே ரக்கத்துவம் ஆதலால் அவ் உப்பு என்னும் உயிர்ப்பில் உள்ள அழுக்கை அழுக்கு என்னும் தூல தத்துவத்தை அழிக்க வேண்டும்.

அஃதாமாறு எங்கனம்? எனின்;

உயிர்ப்பு என்னும் உப்பை ஊன் என்னும் புளி யுடன் பஞ்சிகரணம் செய்ய வேண்டும் — நிறை கொண்டு கூடிக் குழையுமாறு செய்ய வேண்டும் எனக். உப்பும் (விந்து) புளியும் (நாதம்) நிறையோடு குழைந்துழி, உயிரோடு

“இருத்தல்” என்பது — “உயிருடன் இருத்தல்” என்பது சித்திக்கும் எனக். அஞ்சான்று உப்பு உருப்படும் — கட்டுப்படும் என அறிதல் வேண்டும். கரு

என்னும் உப்புக் கட்டுப்படுவது என்பது இதவே. இவ்வாறு உப்பை உருப்படுத்த வேண்டும் என்பது பற்றியே,

“உப்பேன்றும் உருவான உப்பேது

[மக்கான்]

என்றனர் சித்தர். அஃதாவது உப்

அதிக நிறையுடைய வாயுவை— அமல் நிறையுடைய வாயுவை ஒவாது விளைத்துக்கொண்டிருக்கும் கருவியாக — துருத்தியாக — பூங் துருத்தியாக புலால் துருத்தியாகிய தூலத்தை—அசுங்க தனுவை மாற்ற வேண்டும் எனக். இதற்குன் மாற்றிப் பிறத்தல் என்னும் துவிசத்துவம் கைகூடும் எனக்.

அதிக நிறை என்பது பரிசுத்தத்தையே — அமலத் தன்மையையே குறிக்கும் எனக். வாயு அசுத்த முடையதாயின் உருவத்தால் பெருமையும் நிறையால் சிறுமையும் உடையது ஆம். அசுத்தமான வாயுவுக்கு உப்பும் தன்மை—பெரிதாகக் காட்டும் தன்மை—விரியும் தன்மை உண்டு.

[வயிறு உப்பினது என்றால் வாயுவையே குறிக்கின்றது அல்லவா? இதனாலும் உப்பு என்பது வாயுவையே குறிப்பது கண்டு கொள்க.]

அவ் வாயு களிம்பு நீக்கிச் சுத்தம் அடைய அடைய சுருங்கும் தன்மை பெற்றுக் கணமாக ஊட்டமாக இருக்கும்.

வாயு சுருங்குவது என்றால் என்னை?

அது தான் அளவிறந்த அசைவுகள் குறிவுது; நிறை பெறுவது என்பது. பக்கச் சலன் கதி பெறுவதே அசுத்தமான வாயுவின் இயல். ஆதலால் வாயுவானது அக்கினியோடு கூடிக் குழைந்து அதனேடு பூரண மித்துருத்துவம் அடைந்தபோது அவ் வாயுவின் பஞ்சீகரணிப்பால் அக்கினியானது அதனைத் தன் வசமாக்கிப் பக்கங் கொண்டு படர்தலாகிய வாயுவின் அசுத்தமான

இப்பகையை மாற்றி மேல் எழுந்து — கௌம்பி ஆகாயத் தானமாகிய லலாடத்தைப் பற்றும்; சமி முனையைத் தாவிக் கெதி பெறும்: அமல் அக்கினி — அமல் ஒளி — சிவம் ஆதிக்கம் பெறும் என்க. அக்கினி சிவமாகவும் வாயு சுத்தியாகவும் திகழும். இதுதான் சுறு — நித்தியத்துவம் என்க. அஃதா வது ஞானாசமாகிய பரத்தில் ஒடுக்கும் தண்மையுடைய — மறையும் நிலைமையுடைய சீவன் முத்தர் இயல்பு இதுவே என அறிக.

சிவவாக்கியர் பாடல்.

உருத்தரித்த நாடியி லொஉங்குகின்ற
[வாயுவைக்
கருத்தின விருத்தியே கபாலமேற்ற
[வல்லிரேவ்
விருத்தரும் பாலராவர் மேனியுஞ் சிவங்
[திடும்
அஞ்சித்த நாதர்பாதம் அம்மைபாத
[முன்னமேயே
(ஷ்ட செ. 5.)

திருமந்திரம்.

எற்றி யிறக்கி யிருகாலும் பூரிக்கும்
காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறி வாரில்லை
காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறி வாளர்க்குக்
கூற்றை யுதைக்கும் குறியது வாமே.
(ஷ்ட 3-ம் தங். பிரானையாம் செ. 8.)

புறப்பட்டுப் புக்குத் திரிகின்ற வாயுவை .
நெறிப்பட உள்ளே தீன்மல மாக்கில்
உறுப்புச் சிவக்கு முரோமங் கறுக்கும்
புறப்பட்டுப் போகான் புரிசடையோனே.

(ஷ்ட ஷ்ட செ. 12.)

என்பனவற்றை நோக்குக.

வாயுவை அமல் மாக்கி ஊனி ஸ்
உறையாச்செய்தலே “காற்றைப் பிடித்
தல்” “நின்மல மாக்கல்” என்பன
வற்றின் பொருளாகும்.

இவ்வாறு இப்பகை மறையாக வா
யுவை அமல் மாக்க அறியாது — காற்றைப் பிடிக்கும் கணக் கறியாது செத்

துப் போன — செத்துப் போகின்ற அசட்டு யோகிகள் — உபாசக நிட்டையாளர் வித்துவான்கள் முதலிப் பூக்காக்கள் “கூற்றை உதைத்து” — விதியை வென்று நித்தியத்துவம் பெற்றனர் — பெறுகின்றனர் என்பது வஞ்சக நெறிபால் பிறரை ஏமாற்றி வயிறு வளர்க்கும் ஈனர் கூறும் வெறும் வார்த்தையே என்பதில் எட்டுனையும் ஜெயப்பட ஆமோ?

அமல் மடைதலால் அதிக நிறை அமைந்த வாயுவால் அழியும் தண்மையுடைய அசத்த வாயு என்னும் உயிர் ப்பை உயிர்ப்பு என்னும் உப்பை ஊனில் உறையாச் செய்வதால் உப்புக் கட்டுப் பட்டு உருப்புமே — அழியாத் தண்மை பெறும் என்க.

முத்தி நெறிக்கு எனச் சமைந்த பக்குவ சீவன் அடைய வேண்டிய முதற் றடம்—சித்தி பெற வேண்டிய இடம் இதுவே.

உப்பு என்னும் சிவமும் புளி என்னும் சத்தியும் (வித்துவம் நாதமும்) நிறை கொண்டு கூடிக் குழுந்து சமம் பெறும் இடம் இதுவே.

அர்த்த நாரம் என்பது இதுவே.

இருவினையும் ஒப்பிய இடம் இதுவே.

உடலுயிராகளின் இயக்க நிறை சமம் பெற்ற இடம் இதுவே.

மல பரிபாகம் என்பது இதுவே.

உடலுயிர் இருக்கும் தண்மையை அடைந்து “வீபேறே நில்” என்று பாட்டி அருளியதற்கு ஒப்ப வீடுபெற நிற்கும் இடம் — முத்தி வாயில் இதுவே.

அமல் முதற்படி இதுவே என்க.

இப் பெற்றி கைகூடப் பெற்றவரே “உயிருடன் இருந்தால்” என்னும் வாக்கியதுக்கு இலக்கியமாகி “உயிரோடு இருப்பவர்” என அறிதற் பாற்று.

இவ்ரோ உலகத்தை — (முன்னிலையாகிய பொருள் அனைத்தும் உப்பே ஆதலால்) உப்பை மாறி — மாற்றி உண்டு — அமுதம் உண்டு உப்பு பெறுவர் — நித்தியத்துவம் அடைவர் — உடலுயிர் பூரண அமல் மடைந்து அருளாய் வெளியாய் உலகுகண்டிட மறைந்து உண்மைச் சைவ முத்தி அடைவர் என்க.

இவ் அரிய பெரிய பழ மொழியின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் — வாய்மையான பொருள் இதுவே என்பது நன்று கடைப் பிடிக்க.

மேலே கூறிய உண்மைகள் நன்று யாப்புறும் வண்ணம் இன்னும் சில கூறி இக் கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

குரு வருளால் பெறப்படும் உரிய சாதகங்களால், என்புள் இருக்கும் அப்பில் உள்ள உப்பு [அவயவமாகிய உறுப்பு; உறுதுப்பு = உறுப்பு—சரீரம்] துப்பு நீங்கி களிம்பு நீங்கி அமல் மான உப்பாக — அமுதமாக — அமுத யாக்கை யாகிய அன்னாறுக்கையாக மாற்ற மடையவேண்டும்.

“ஊற்றுண உண்ணர் அமுதம்” — (திருவாசகம்) ஆகிய இதுவே — அமலமான உப்பே உடலகத்து ஆக்கமுற்று உணவாகிப் பினி மூப்புச் சாக்காடுகளை நீக்குவது; அமிர்தத் துவம் (Immortality) என்னும் நிதியத்துவம் அளிப்பது என்க.

“உப்புமாறி உண்ணுதலால் உமிருடன் இருத்தல்” என்பதன் இரகவி யார்த்தம் இதுவே என்க.

திருவாசகம்

“.....
கடகளி ரேற்றுத் தடப் பெருமதத்தின் ஆற்றே ஞக அவயவப் சுவைதநு கோற்றேன் கோண்டு சேய்தனன்

வாக்கிறங் தழுத மயிர்க்கால்தேரூறும்

தேக்டீஸ் சேப்தன் கொடியேன் ஜன்
[தழை]
குரம்பை தோறு நாடிடலகத்தே
குரம்பைகொண் டின்தேன் பாய்த்தி
[நிரம்பிய]
அப்புத மான அழுத தாரைகள்
எந்புத துளைதொறுமேற்றினன் உருகுவது
உள்ளங் கொண்டோ ருகுசெய் தாங்கு)
[எனக்கு]
அப்பு ருக்கை அமைத்தனன் ஒள்ளிய
கன்னற் களிதேர் களிறெனக் கடைமுறை
என்னயும் இருப்பது ஆக்கினன் என்னிற்
கருணை வான்நேன் கலக்க
அநுநோடு பரர்வழு தர்க்கினள்
பிரயன்மா வறியாப் பெற்றி யோனே.”

(ஷத திருவண்டப்பகுதி)

மணிவாசகப் பெருமான் அருளிய
அநுபவ வாக்காகிய இப் பிரபல தெய்
வச சுருதி “உப்பு மாறி உண்டால் உயி
ருடன் இருக்கலாம்” என்னும் அரிய
மறை மொழியாகிய முது மொழிக்கே
சிறந்த உதாரணமாகி நிற்றல் வெள்
விடை மலையாம்.

இவ்வாறு, குருவருளால் பெறப்
பட்ட உரிய சாதகங்களால் தமது
சரீரத்துள்ள — அவயவமாகிய உறுப்
பில் உள்ள உப்புத் துப்பு நீங்கி அமுத
மயமாக மாறிய திறனையும் அத
ஞூல் தாம் நித்தியத்துவம் பெற்றமை
பையும் அஃதாவது உடலுயிர் அமல
யடைந்து ஒழிவற ஒன்றியமையால்
தாம் சாதல் நீங்கி நித்தியத்துவம்
பெற்றமையையும் (“இருப்ப தாக்கி
னன்”) ஒன்றும் போதா அறிவிலிக
ளாகிய எம் போவியர் யாவரும் உள்
ளங்கை டெல்லீக் கணி போலத் தெள்
விதின் உணருப்படி மணிவாசக சிவம்
வற்புறுத்தி யருளியதை அறியும் ஆற்
நலும் காதலும் இல்லாத தற்காலச்
சைவர் எனப்படுவோருட் கிளர்,

“உடம்பு அழிந்துவிடும், அது பின்மான
பின்பு தான் அமுத வடிவினாகிய கட
வுளை ஆசாயத்தில் ஏறிக் கண்டு அடைய
முடியும். “வித்தகம்” குறும் முத்தி எமது
கவீன சைவத்துக்கு உரியதன்று.”

என இன்னோன்ன பலவற்றை இவ்
உண்மை களை அறியாது செத்துப்
போன வித்துவான்கள் சிலர் எழுதி
வைத்த சாத்திரப் பெயர் பூண்டபுத்
தகக் கொள்கைகளையே பிரமாணமாகக்
காட்டி மனம் போனவாறு சுய நலம்
கருதிப் பிதற்றிச் சர்ச்சை விளைப்பா
ராயின், இவர்க்கு யார் தாம் என்ன
கூற முடியும்?

பின் வரும் தெய்வச் சுருதிகள்
அமுதமே இறைவன் வடிவம் என்ப
தனை நன்று புலப்படுத்துவன் ஆகும்.

திருவாசகம்.

“ஹ்ரூன உண்ணு ரழுதே உடையானே”
(ஷத சிவபுராணம்)

“.....என்னை என்னரையுள் இன்
அமுது என்று எல்லோமும்
சொன்னேங்கேள்.....”
(ஷத திருவெம்பாவை செ.7)

“தேனுயின் அமுதமுமாய்த் தித்திக்கும்
(சிவபெருமான்,,
(ஷததிருவேசநவ செ.10)

திருமந்திரம்.

உடலிப் கடந்த உறுதீக் குடிநீர்க்
கடவிற் சிறுகின்றேற்றமிட்டாலொக்கும்
உடலில் ஒருவழி யொன்றுக் கிரைக்கில்
ந்தஸீப் பாதுயரி நாடலு மாமே.

(ஷத 3-ம் தந். அமுரிதாரணை செ.1)

சிவமே—பிரமமே அமுதம் என்று
உப நிடதங்கள் முழங்கு கின்றன.
அவற்றையெல்லாம் ஈண்டுக் காட்டப்
புகின் மிகப் பரக்கும். ஆங்காங்குக்
கண்டு தெளிக்.

அன்பு என்னும் (அம்பு) அப்பில்
உள்ள உப்பே துப்பு நீங்குதலால்
அமுதமாக மாற்றமடைகின்ற தென்
பது.

“அன்பினில் விளைந்த ஆர் அழுதே”
(ஷத பிதித்தபத்து செ. 3)

என்னும் திருவாசக சுருதியால் வெள்
விடை மலை யாதல் காண்க.

“அன்பு” “அருள்” என்பன
வற்றின் இலக்கணம் ஒரு சிறிதும்
அறியாது மனப் பான்மையால் வெறு
வாயை மெல்லுவோர் அன்பினில் விளை
வது அமுதம் என்னும் அரிய பெரிய
உண்மையை அறிவது முடியாத காரி
யமே.

“அன்பு” “அருள்” என்பனவற்
றின் புன்பும் பயனும் “வித்தகம்”
தெர்குதி 1 இல் 33, 35 இல் கூறப்
பட்டன. ஆங்காங்குக் கண்டு தெளிக்.

இவ்வாறு தம் உடலகத் துள்ள
அன்பினில் விளைந்த ஆர் அமுதம்
உண்டவரே — உப்புமாறி உண்டவரே
மெய் யடியார் — பேரின்ப லாபம்
பெற்றவர் — நித்தியத்துவம் பெற்ற
தத்துவப் பெரியார் என்க.

இப் பெற்றி கைவரப் பெறுத உலக
மாக்கள் அசுத்த தநுவாகிய மரு
ஊடம்பி ஹுள்ள — உறுப்புக் களில்
உப்பு என்னும் வாயு அசுத்த மலிந்து
இருப்பதால் — நிறை பெறுமையால்
அவ் உறுப்புகள் நாஞ்சுக்கு நாள் அனு
அனுவாய் அழுகிச் சாத லடைகின்
கின்றன; சரீரத்துள்ள சுத்த அனுக்
கள் சாதலடைகின்றன என்க.

இதனால் உடலம் வம்பு பழுத்து
மாண்டு போகின்றது. உடலம் வம்பு
பழுத்து மாண்டு போதல் கூடாது
என்றது மாணிக்கம்.

திருவாசகம்.

கொம்பி வரும்பாய்க் குவிமலராய்க் காயாகி
வம்பு பழுத்துடலமாண்டின்னன் போகாயே
கம்புமென் சின்தைனனுகும்வண்ணம் நான்
[அனுகும்
அம்பொன் குலாத்தில்லை யாண்டானை
[கொண்டன்றே.

(ஷத குலாப்பத்து செ. 6)

அவ்வாயு நிறை பெற்றுழிச் சாதல்
ஏற்பட மாட்டாது.

அவ்வாயு நிறைபெறுவதே—அமல் மடைவதே—அருளமுதமாக மாறுவதே விந்துவின் கலைகள் பிருதிவியில் உறைவது—இடுங்குவது என்பதன் பொருளாகும்.

இவ் அருளமுதம் உண்பவரே சீவன் முத்தர். இவரே “உப்பு மாறி உண்டு உயிருடன் இருப்பவர்—இவரே வாய்மையான சித்தர், நித்தர், நிமலர்; நிராமயர்; பரமுத்தர் என அறிக்.

இத்தகைய அமுதம் அறியாதார்— உண்ணப் பெறுதார் நித்தியத்துவம் பெறுதல் முயற் கொம்பே ஆம். அமுதம் என்றால், எங்கோ வெறு மனையில் இருந்து— சூனியத்தில் இருந்து தோற்றுவது எனத் துணிந்து அமைகின்றனர் சர்ரம் அழிந்த பின் தான் முத்தி உண்டு எனக் கூறி அதனை அலட்சியம் செய்யும் தற்காலச் சைவருட்பலர். எடுத்ததற்கு எல்லாம் திருமந்திரப் பிரமாணங்கள் காட்டுவர். உடலிற் கிடந்த உறுதிக் குடி நீர்’ எனவும் ‘‘சிவநீர்’’ எனவும் திருமந்திரம் கூறுவதை அறியார்.

இன்ன நீரார் உண்மை முத்தியின் இலக்கணம் அறிய முடியாது அதனை உரைப்போரை எளனஞ் செய்வதும் ஷப் பாகுமா? இவர் தம் காரறியின் பெருமையே பெருமை! “என் பரமல்லா இன் அருள்” (திருவாசகம்) என்னும் ஆதி யருளால் என்பு உள்ள அன்பு பெருக் குற்று அதன் கண்ணள்ள உப்புத் துப்பு நீங்கி அமலமான உப்பானால்— அமுதமானால் அதுவே சிவமாகும்—அருளாகும். இவ் அருளே விளைவேறி நூன சத்தி வடிவமாகிய அருட் சத்தி வடிவமாகிய ஓ வடிவமாகும். இதனால் நித்தியத்துவம் உள்தாகும் என்க. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இவ் வுண்மைகள் இது வரை “வித்தக” வாயிலாக வெளிவந்த கட்டு

கொண்டப்படும். அவற்றுள்ளும் கண்டு தெளிக்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “உயிரோடு இருந்தால் உப்பு மாறி உண்ணலாம்” என்னும் அரிய பெரிய பழமொழி யாகிய மறை மொழி யானது உலகியலுக்கும் ஒருவாற்றுன் ஒப்பியதாத லோடு உண்மை நிலைக்கே பெரிதும் ஒப்பியதாய் நிற்றல் ஒருவாறு உணரத் தகும்.

✓ // சுபம்.

திருவாசக உண்மை.

யாழிப்பாணம், தேன்கோவை தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமாந். ச. கந்தையாலினா (வித்தகம் பேராசிரியர்) அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

கடவுள் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி அகில சீவர்கள் உயியும் பொருட்டு உதவி யருளியதும், மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும் தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய தீருவாசகத்தின் உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி வசன நடையில் எழுதப்பட்டது

வேண்டுவோர் 0-2-9 அனை தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

புதுவை.

அறிவிப்பு.

கடிதர்களின் அபிப்பிராயங்களுக்கு அவர்களே பொறுப்பாளிகள்.

BOOKS BY SRI AUROBINDO

Essays on the Gita	RS. AS.
First Series	... 5 0
Second Series	7 8
Isha Upanishad	1 8
Ideal and Progress	... 1 0
The Superman	... 0 6
Evolution	... 0 8
Thought and Glimpses	... 0 9
A System of National Education	... 1 0
The ideal of the Karma-yogin	... 1 10
War and Self - Determination	2 0
The Renaissance in India	... 1 12
The Brain of India	0 6
The National Value of Art	0 8
Uttarapara Speech	0 4
Kalidasa	1 0
Yogic Sadhan	1 0
The Yoga and its object	0 12
The Mother	1 0
The Riddle of this World	2 0
The Teaching and the Asram of Sri Aurobindo	0 10
Songs to Myrtilla	1 4
Baji Prabhu	0 10
Six Poems of Sri Aurobindo	1 4
Lights on Yoga	1 4

NANDHI
PUBLISHING HOUSE

PONDICHERRY.

கக்கடாது. தனக்குத்தானே தான் பந்து, தானேதான் சத்ருவும், ஆகவே தானே தனக்குச் சத்துருவாகாமல் பந்துவாயிருந்து தங்கள் தங்களை உத்தராணம் செய்து கொள்ளுங்கள் என்று உபதேசிக்கிறார். ஆத்மாவை உத்தராணம் செய்வதென்றால் தற்போது ஸ்ளாநிலைமையை அடைவிப்பதே. அதற்கான உபாயங்களை நாம் உணரவேண் டுமானால், வேதங்கள் ஸ்மருதிகள் இவைகளின் மூலமாகவே தான் உணரவேண்டுமே அல்லது வேறு எவ்வழியாலும் உணர இயலாது. அவைகளில் ஆத்மாவை உத்தராணம் செய்வதற்கான பலான உபாயங்களுள் மனைநிக்காலம் அடிப்படையான உபாயமெனக்கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனில் நாம் கஷ்டத்தை அனுபவிப்பதும் ஸ்ளாகத் தையனுபவிப்பதும் நம்மனப்போக்கை பொறுத்ததாகவே இருங்கிறது. நம்மனது தூர்மார்க்கத்தில்செல்லுமானால் அது இறைத்திலும் பரத்திலும் நபக்கதுக்கத்தையே விளைவிக்கும். நல்வழியில் செல்லுமானால் அதுவே அதிகஸ்ளாகத்திற்குக்காரணமாகிறது. ஆனால் பொதுவாக மனது இயற்கையில் மிகச் சஞ்சலமானது. அது நம்மைக் கெடுக்கவே முயலும், அதை அடக்குவதும் மிகவும் சிரமமான கார்யமே. அதற்காக நாம் அதை போனவழியில் விடுவதும் மிகத்தவறு. அதை அடக்கவேண்டியதே முக்கியமாக நாம் செய்ய வேண்டிய கார்யமாயிருக்கிறது. அதற்கு நாம் செய்யவேண்டியது யாதெனில். அதை அடக்கவேண்டியதற்கான உபாயங்களைத் தேடுவதே. அவ்வுபாயங்கள் பல உள். ஆயினும் மிகச் சுலபமாய்கள் ஓர் உபாயத்தை மட்டும் இங்கு விளக்குவோம். மனதென்பது இயற்கையிலேயே, ஸ்ளாவும், ரஜஸ், தமஸ், என் னும் முக்குணங்களால் சூழப்பட்டுள்ளது. இக்குணங்களின் பலாபலங்களினால் தான் மனது, நன்மை, தீமை இவற்றை விளைக்கிறது. இக்குணங்கள் ஒரு நிலையில் ஸ்ளாகுணமும், மற்றொரு நிலையில் ரஜோகுணமும் இன்னொரு நிலையில் தமோகுணமும் முறையே மற்ற இருக்குணங்களையும் தாழ்த்தி மேன்மையை அடைவது இயற்கையாயிருக்கிறது. அவற்றுள் ஸ்ளாவும் கூடும் மிக மேலானது. ரஜோகுணம் மத்யமானது, தமோகுணம், மிக மட்டமானது. ஏனெனில் ஸ்ளாவும் எப்பொழுதும் மனதை நல்வழியிலே ப்ரவ்ருத்திக்கச் செய்கிறது. ரஜோகுணம் பேராசை போன்ற

சில கெட்டகுணங்களை மனதில் உண்டாக்கி விடுகிறது. தமோகுணமோ கார்வம், சோமபல், அறிவின்மை, தூக்கம் முதலியவற்றை விருத்திசெய்து மிக்க மனதைக் கெடுத்து விடுகிறது. ஆகவே நாம் ரஜோகுணம், தமோகுணம், இவ்விரண்டையும் அறவே ஒழித்து ஸ்ளாவும் குணம் ஒன்றை நம் மனதில் தாண்டவ மாடச் செய்தலவசியம். இவ்வாறு செய்வதையே, மனதை அடக்குதல். மனதை சுத்தபடுத்தல் என்று அறி வாரிகள் கூறுகிறார்கள். மனதை இவ்வாறு செய்துவிட்டால், ஆஸ்திகயம் முதலான நற்குணங்களும், அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட நல்லொழுக்கங்களும், நாம் அழைக்காமலே நம்மை குடிகொள்கின்றன. அதன்வழியாப் நாம் நம்மை ஆபாஸமின்றி உத்தராணம் செய்துகொண்டுவிடலாம்.

மனதில் ஸ்ளாவும் அதிகரிக்க வேண்டியதற்கான முக்கியமான உபாயம் யாதெனில், ஆஹாரசுத்தியே, என சாந்தோக்ய உபானி ஏத் கூறுகிறது. “ஆஹாரசுத்தேள ஸ்ளாவுக்கூட்டி.” என்னும் வாக்பத்தால் விளக்குகிறது. ஸ்ளாவும் என்றால் மனதென்பது இங்கு பொருள். நாம் உட்கொள்ளும் ஆஹாரங்கள் எவ்வளவு சுத்தமாயிருக்கின்றனவோ, அவ்வளவு மனதும் சுத்தியை அடைந்துகொண்டே போகிறதென்பது அவ்வாக்கியத்தின் பொருள். இவ்வாக்கியம் சாந்தோக்யம் 7-வது அத்திபாயத்திலுள்ளது. இதன் உட்கருத்தை அந்த உபநிஷத்தே 7-வது அத்திபாயத்தில் ஆஹாரத்திற்கும் மனதிற்குமூன்ன ஸ்ம்பந்தத்தைக் காட்டி விளக்கியுள்ளது. அதாவது நாம் உட்கொள்ளும் அன்னம் முதலியன நம் சரீரத்தினுட்சென்று மூன்று விதமாக மாறுவதாயும், அதன் ஸ்ளாக்கமான அதாவது ஸராமான அம்சம் மனதாக மாறுவதாயும் உதாரணத்தைப் பொறுத்த தென்பது வெளிப்படையல்லவா? ஆகவே மனது சுத்தியை, அதாவது ஸ்ளாவுக்குணத்தை அடையவேண்டுமாயின், அதற்கான மிகச் சுத்தமான ஆஹாரத்தையே உட்கொள்ளுதல் அவசியம். ஆகாரங்களுக்கு தோஷமென்பது இயற்கையாலும் வேறு பல காரணங்களாலும் உண்டாகிறது. பொதுவாக அதிக உங்ணமாயும், அதிக துவர்ப்பாயும், அதிக காரமுள்ளதாயும், ருகியற்றதாயும். பாதிபக்வமானதாயும் தூர்நாற்றத்துடன் கூடியதாயும், நாள்பட்டதாயும், குரு அதாவது நல்ல ஆசாரி

யன் போன்ற கிளர்களை விட்டு மற்ற வர்களின் உச்சிஷ்டமானதாயும் (சாப்பிட்ட மிச்சம் உச்சிஷ்டம்) உள்ள ஆஹாரங்கள் முற்றிலும் மனதைக் கொட்கக்கூடியவைகளே. ஆகவே அவற்றை விடுத்து, ஆயுளை விருத்தி செய்யக்கூடிபதும் ஸ்ளாவுக்கு என்றை மனதை அதிகரிக்கச் செய்வதுமான, ருசியுள்ளவைகளாயும் ரஸமுள்ளவைகளாயும் சென்திற்கு இன்பத்தை யளிக்கக்கூடியவைகளாயும் மூன்ளா ஆகாரங்களையே எப்போதும் உட்கொள்ளல் வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் மனம் ஸ்ளாவுக்கு மேலிட்டு நம் வசப்பட்டு நல்வழியே சென்று நங்மையை பயக்கும்.

இவ்விஷயங்களிலிருந்து உபனிஷத்திலுள்ள, ஆஹாரசுத்திற்கு நாம் உட்கொள்ளும் ஆஹாரங்களை பொருளான்பது விளக்கப்பட்டது. ஆனால் இது அவ்வளவுபொருளாகமாட்டாது. ஏனெனில் அவ்வுபநிஷத்தின் 7-வது அத்பாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாக முன் நாம் கூறின விஷயத்தை ஆலோஜனை செய்துபார்த்தால் இத்தகைய ஆகாரங்களையே நாம் உட்கொள்ள வேண்டுமென்பது கிடைத்துவிடும். மறுபடியும் சொல்லவேண்டுவதைகியமில்லை. அப்படியானால் இங்கு ஆஹாரபத்தின் பொருள்தான் யாதெனில், ஜம்புலன்களாலும் தினம் நாம் ஸ்ம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கும் அறிவே அதன் பொருளாகும். ஆகவே தினம் நாம் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கும் அறிவு எவ்வளவு சுத்தமாயிருக்கிறதோ அவ்வளவு மனதும் சுத்தியை யடைந்துகொண்டே வரும். ஆகையால் ஜம்புலன்களையும் முறையே அடக்கி தீய வழிகளில் செல்லாமல் தடுத்து நல்வழிகளையே செலுத்தி அவற்றின் மூலமாய் நல்லறிவை விருத்தி செய்துகொண்டே வருவதுதான் ஆஹார சுத்தி என்பபடுகிறது. ஆகவே நாம் எல்லோரும் நம்மை உத்தராணம் செய்து கொள்ளவேண்டியது அவசிபமானதால், அதற்கு மூலகாரணமான மனவடக்கத்தைக் கைப்பற்ற, ஸ்ளாதுகளுடன் பழகி அவர்கள் மூலம் நல்ல உபதேசாதிகளைப் பெற்று நல்லொழுக்கத்தைப் படைப்பிடிக்க முயற்சிக்கவேண்டியது. அவசியம்.

(ஆர்ய தர்மம்)

“ வித்தகம் ” முதல் வருட,
இரண்டாவது வருட சுஞ்சிகைகள்.
புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.
 ஒவ்வொன்றும் விலை ரூபா 3-8-0
 தபால் செலவு பிரத்தியேகம்.

வித்தய அட்டவணை.

முதல் வருட தலையங்கள் (Editorials)

1 எமது கொள்கை.	27 இந்து மதம்
2 கைசௌமயம்	28 அடியார் பெருமை
3 தத்துவப்பெரியார்தால்கள்	29 நிறை
4 எழுதாமறை	30 அடியார் இயல்
5 கருகெறி	31 அருணைத்தயம்
6 தோகாமங்கள்	32 யோகம்
7 இருக்கு வேதம்	33 அன்பு
8 தமிழ் கெடுத் கணக்குத் திருத்தத் தீர்மானம்	34 பணி செய்து கிடத்தல்
9 திருவருணாட்டம்	35 அருள்
10 நாதம்	36 சக்ச ஸிட்டை
11 அமல் ஜ்காரம்	37 பாசு பதம்
12 அரமுகல் நாற் பொருள்	38 மாற்றிப் பிறத்தல்
13 இல்லறம்	39 கற்பனை
14 அன்னம்	40 சமாதி
15 துப்புரவு	41 பண்டைக் காலப் பொத்த சமணரும் தற்காலச் சைவரும்
16, 17 மனைவி	42 அரங்கெய விரும்பு
18 பொருள்	43 நிறை முறை இல்லாக்கர்ப்பனை
19 அருந்தல் பொருங்கல் அனந்தல்	44 சங்கச் சான்றேர் நூல்கள்
20 உடம்பின் பயன்	45 தூல சூக்கும் சம்பந்தம்
21 இடம்பட வீட்டேல்	46 பதி பசு பாசு உண்மை
22 ஜீவாருண்ணையம்	47 வீடு பெற நில்
23 முயற்சி	48 சண்டேசூரப் பேறு
24 வித்தக முத்தி சுதேக முத்தி	49 காயசித்தி
25 நான் மறை	50 ஆரியரும் தமிழரும்
26 பிரய சரியம்	51 வித்தகம் பேசேல்

தோடர்ச்சியான கட்டுரைகள்.

தலையாய அறங்.
 உடம்பின் அருமை பெருமை
 இருக்கு வேத உண்மை சிதையை வந்தித் [தல்
 ஆரியமும் தமிழும்.
 ஈழநாடும் தமிழும்.
 “நாதம் போல் கேடு” என்னும் குறளை உயிர் வருக்கம்.
 உடலுயிர் சம்பந்தம்
 பெண்பாற் புலவர்கள்.

இரண்டாவது வருட தலையங்கள் (Editorials)

1 எமது பத்திரிகை	30 பொருட்னைப்போற்றி வாழ்
2 கல்வி	31 சூது விரும்பேல்
3 சிவாழும் விஷ்ணுவும்	32 அன்னையும் பிதாவும் முன்னுழி தெய்வம்
4 கேள்வி முயல்	33 மாரியல்வது காரியமில்லை
5 காமேசன்	34 பூமி திருத்தி யன்
6 சோம்பித் திரியேல்	35 சையோத்திருந்தால் செய் வன செய்
7 இடம் பொருள் ஏவல்	35 ஒருவனைப்பற்றி ஓரகத்திரு
8 கற்பெனப்படுவது சொற் றிறம்பாமை	37 ஊக்கமது கைவிடேல்
9 வேதாந்த சித்தாந்தம்	38 இல்லறமல்வது கல்வற மன்ற
10 சுழினை	39, 40 கேட்டிலுறுதி கூட்டு முடைமை,
11 மலபரிபாகம்	41 மெல்லினல்லாள்தோன் சேர்
12 இருவினை ஒப்பு	42 கைப்பொருட்டுணின் மெய்ப் பொருள் கவ்வி
13 விட்ட குறை	43 தெய்வமிகேஷல்
14 இராப் பகலற்ற இடம்	44 மோனமென்பது ஞான வரம்பு
15 அரவமாட்டேல்	45 சுற்றாத்திற்கழுகு சூழ விருத்தல்
16 ஆலயங் தொழுவது சால வும் நன்று	45 கீழ்க்கண்மையாற்றி யூம்
17 வீருங்கிலோர்க்கிள்லை பொருங்கிய ஒழுக்கம்	46 தேடாதறிக்கிறபாடா முடி
18 ஒத்த இடத்து நித்திரை கொள்	48 ஊருடன் பகைக்கன் கலா டன் கூடும்
19, 20 ஒதுவதொழியேல்	49 நீரகம் பொருங்கிய ஊரகத் திரு
21 ஆறுவது சினம்	50 நல்லினக்கமல்லது அல் வற்படுத்தும்
22 மகற்காட்டுக் கதவு திறத்	51 மீதுண் விரும்பேல்
23 உடையது விளம்பேல் [தல	52 சநி நீரசு
54 சாது விலக்கேல்	53 காப்பது விரதம்
22 சுயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்	54 வானஞ் சுருங்கில் தானஞ் சுருங்கும் .
26 ஜூயமிட்டுன்	
27 குற்றம் பார்க்கில் சுற்ற மில்லை	
28 சிவத்தைப் பேணில் தவத் திற்கழுகு	
29 நிற்கக் கற்றல் சொற்றிறம் பாமை	

தோடர்ச்சியான கட்டுரைகள்.

ஸர். ஜகதீஸ்சந்திரவாஸு அவர்கள் செய்த

[பிரசங்கம்

சும்மா கிடந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்தான்

[ஆண்டி

அயிக்கவாதம் பேசிப் பயிக்க வாதம் புரியும்

அறிவிலிகளுக்கு வாய்ப் பூட்டு

பொ. முத்தையா பிள்ளை, உண்மை முத்தி

[நிலை ஆராய்ச்சி

உண்மை முத்தி நிலை ஆராய்ச்சி மறுப்பு.

எழநாடும் தமிழும்

உடலுயிர் சம்பந்தம்

பெண்பாற் புலவர்கள்

ஸ்ரீ காஞ்சி காம கேஷி பீடத்திற் ராய

உத்திரவுஷ்டம் இளான்கிள் ஆராய்ச்சி

20-ம் நூற்றுண்டின் இணையற்ற வித்தானம்